

D R E P T U L

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechin 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul post

S U M A R

Necesitatea organizării ministerului justiției, (Raport adresat d-lui ministru al justiției) de George D. Nedelcu.

Tribunalul Ilfov, secțiunea I: D. Florescu cu Paulina M. Vlațuți și alții.

Pentru Flota Națională.

Bibliografie.

NECESITATEA

Organizării Ministerului Justiției

(Raport adresat d-lui ministru al justiției)

Domnule Ministru,

Am onoare a supune cunoștinței d-voastre:

1. Expunerea lucrărilor de împământenire și recunoaștere a calității de cetățean român ce au avut loc în timpul sesiunii parlamentare trecute, dela 15 Octombrie 1912 până la 18 Mai 1913.

2. Greutățile cu care se expediază în general lucrările în direcțiunea afacerilor judiciare, ce conduc, și osteneala — fără răgaz chiar în zilele de mari sărbători — la care sunt supuși funcționarii direcțiunii, din cauza lipsei de personal.

Dela 1 Septembrie anul trecut, data începerii activității birourilor după vacanțele mari, și până la 18 Mai acest an, închiderea Corpurilor legiuitoare, timp de 8½ luni, au intrat în minister 705 cereri de împământenire și 56 cereri de recunoaștere a calității de cetățean român.

Potrivit art. 7 § 1 lit. a din Constituțiune, cere-urile de naturalizare trebuiesc adresate guvernului. Cere-urile de recunoaștere a calității de cetățean român pot fi însă îndreptate și direct Corpurilor legiuitoare, după alegerea părții.

Pentru fiecare cerere se formează o „fișă” în care, după ce se examinează actele alăturate în sprijinul cererei, se înscrie numele petiționarului, locul și data nașterii, domiciliul, religiunea, naționalitatea, profesiunea și toate științele privitoare la îndeplinirea obligațiilor legii de recrutare, la suditența lui și a părinților lui, la reputațiunea de care se bucură în societate, la studiile făcute, etc.

În urma examinării actelor, petiționarii cari au cerut împământenirea, sunt supuși la stagiul de 10 ani, pretins de art. 7 § 1 din Constituțiune — și care se calculează dela data cererei — dacă nu întrunesc condițiunile prescise de § 2 lit. a al aceluiaș articol (acei cari vor fi adus în țară industrii, invențiuni utile sau talente distinse, sau cari vor fi fondat stabilimente mari de comerț sau de industrie), ori condițiunile literei b ale aceluiaș § (acei cari, fiind născuți și crescuți în România din părinți stabiliți în țară, nu s'au bucurat nici unii nici alții vreodată de vreo protecțiune străină).

Acei cari întrunesc condițiunile de mai sus, sau condițiunile literei c ale aceluiaș § 2 (adică cei cari au servit sub drapel în timpul războiului pentru independență) pot fi trimiși în debaterile Corpurilor legiuitoare.

Naturalizarea neputându-se acorda decât prin lege și în mod individual (art. 7 § 3 din Constituțiune), pentru fiecare cerere ce se trimite Camerei sau Senatului, se întocmesc șase lucrări : expunere de motive, proiect de lege, referat la consiliul de ministrii, jurnal al consiliului de ministrii, raport la Rege și Mesagiu Regal pentru depunerea proiectului de lege pe biroul Adunării legiuitoare.

În sesiunea parlamentară, 15 Octombrie 1912 — 18 Mai 1913, au fost trimise Corpurilor legiuitoare 365 cereri de împământenire.

Pentru fiecare proiect de lege votat de Cameră sau de Senat, se face din nou, spre a fi trimis la celălalt Corp legiuitor, raport la Rege și Mesagiu Regal. În sesiunea parlamentară trecută s'au trimis la Senat 149 proiecte de legi votate de Cameră, iar la acest din urmă Corp 199 proiecte de legi votate de Senat.

Pentru sancționarea și promulgarea proiectelor de legi votate de ambele Corpuri legiuitoare, după ce petiționarii au plătit taxa de 300 lei cerută de legea din 12 Martie 1900 pentru diploma de naturalizare, se întocmește legea de naturalizare cuprinzând voturile Corpurilor legiuitoare, și se face din nou raport la Rege.

În sesiunea aceasta parlamentară au fost votate de ambele Corpuri legiuitoare 255 proiecte de legi de împământenire.

Au plătit taxa de 300 lei 157 împământeniri, pentru cari s'au făcut lucrările de sancționare și de promulgare a legilor.

După promulgare, se fac lucrările de publicare, scoțându-se copii, cu îngrijire colaționate, după legile de naturalizare, spre a se trimite *Monitorului Oficial*.

În trecut cererile de recunoaștere a calității de cetățean român se trimiteau Corpurilor legiuitoare cu aceleași forme ca și cererile de împământenire, adică cu expunere de motive, proiect de lege, referat la consiliul de ministrii, etc.

Anul acesta, după cum cunoașteți, în vedere că după art. 9 din Constituțiune, în deosebire de naturalizare, «românul din orice Stat dovedind, lepădarea sa de protecțiunea străină, poate dobândi de îndată exercitarea drepturilor politice printr'un vot al Corpurilor legiuitoare», în urma înțelegerii luate cu președinții Corpurilor legiuitoare, s'au simplificat for-

mele : cererile îndreptate ministerului după ce se examinează actele și se completează «fișele» individuale cu științele necesare, se trimite Camerei sau Senatului cu adresă.

Tot cu adresă se trimite proiectele de lege pentru recunoaștere votate de un Corp legiuitor la celălalt Corp legiuitor.

Pentru sancționarea, promulgarea și publicarea însă a proiectelor de legi de recunoaștere votate de ambele Corpuri legiuitoare se îndeplinesc aceleași formalități ca și pentru proiectele de legi de naturalizare.

În sesiunea parlamentară trecută s'au trimis la Cameră 248 proiecte de legi de recunoaștere votate de Senat, iar la acest Corp 406 proiecte de legi votate de Cameră.

Proiectele de legi de recunoaștere votate de ambele Corpuri legiuitoare în această sesiune parlamentară, s'au ridicat la țifra de 249, pentru cari s'au făcut lucrările de promulgare și publicare.

Adaug că pentru fiecare cerere de împământenire și recunoaștere a calității de cetățean român, se formează dosare separate cari se trec de arhivar în registrele alfabetice, în opise și memorii, spre a se putea da de urma actelor. Apoi, spre a se putea urmări fazele în cari se găsesc cererile, se țin de către șeful biroului respectiv registre alfabetice separate de cererile de împământenire și de cererile de recunoaștere, precum și de împământenirile și recunoașterile votate de ambele Corpuri legiuitoare.

Trec peste celelalte lucrări de birou, pe care le provoacă cererile de împământenire și recunoaștere, ca : certificatele liberate petiționarilor că au făcut asemenea cereri, corespondența pentru complectarea actelor și pentru trimiterea certificatelor, etc.

* * *

Am scris amănunțele de mai sus spre a se putea citi zecimea de mii de lucrări ce trebuiesc săvârșite numai pentru îndrumarea cererilor de naturalizare și de recunoaștere a calității de cetățean român.

În starea actuală de organizare a ministerului justiției, miile de lucrări pentru împământeniri și recunoașteri constituie o minusculă parte din lucrările biroului afacerilor civile, după cum lucrările pentru grațieri și reduceri de pedepse, cu examinarea cererilor îndreptate ministerului, cu cercetările de făcut

asupra lor, cu examinarea referatelor procurorilor generali, cu rapoartele de făcut M. S. Regelui, cu decretule de grațieri individuale și colective, nu constituie decât o minusculă parte din lucrările biourului afacerilor penale, singurele două biouri ce compun direcțiunea afacerilor judiciare.

Pentru urnirea lucrărilor direcțiunii sunt nevoit să cer funcționarilor o muncă ce întrece puterile omenești.

Este o deosebire între a lucra și a munci. A munci însemnează a lucra din răspuțeri, a se chinui.

Sunt funcționari pe cari îi chinuesc. Stiu că, cerându-le munca pe care, de altfel, ei o dau cu toată bunăvoința, săvârșesc o barbarie.

De astă toamnă până acum, ca să nu vorbesc de cât de ultimul an de muncă după vacanțele mari pentru funcționarii direcțiunii mele nu a fost z₂ de repaus. In timpul vacanțelor Paștelui de es₁ timp, bunăoară, s'a lucrat chiar și în cele trei zile de Paști.

Numai concentrând astfel puținele forțe ale direcțiunii pot face ca direcțiunea afacerilor judiciare să funcționeze cu aparența unei bune mașini.

Inchiderea Corpurilor legiuitoare, care ușurează întrucâtva serviciul, nu dă o perioadă de inactivitate în ce privește lucrările de împământeniri și recunoașteri, ci o perioadă de altă activitate care constă în completarea lucrărilor ce nu s'au putut face în timpul sesiunii și anume: punerea lor în ordine prin înscrierea în opise și memorii și trecerea în registrele respective de împământeniri și recunoașteri a voturilor Corpurilor legiuitoare.

Chiar în timpul dintre sesiunile parlamentare zilnic se primesc la minister cereri de naturalizări și recunoașteri pentru cari se prepară lucrările trebuitoare și se liberează certificatele pretinse de părți.

Dar, aceste numeroase lucrări pentru împământeniri și recunoașteri, precum și lucrările — numeroase și ele — pentru grațierile și reducerile de pedepse, de de cari în treacăt am amintit mai sus, nu sunt atât lucrări de ordine intelectuală; ele sunt lucrări de practică birocratică pentru cari se cer brațe și timp.

Tot asemenea nu sunt considerate ca intrând în categoria lucrărilor intelectuale ale direcțiunii, nici

lucrările pentru acordarea dispenselor de vârstă și rudenie pentru căsătorii, cu rapoartele lor către Rege; nici lucrările pentru schimbările și adăogirile de nume cu referatele lor către Consiliul miniștrilor, nici corespondența de transmitere pe care o provoacă afacerile judecătorești de natură civilă și penală, sau aceia pe care o dă transmiterea de acte judiciare în străinătate, cererile de executare a comisiunilor rogatorii, îndeplinirea procedurilor din străinătate în România și viceversa; nici lucrările privitoare la anchetele judiciare necesare pentru extradări, etc. deși ele sunt de resortul inteligenței și se cere o coordonare de cunoștințe relative la aceste materii.

Toate aceste lucrări — nesfârșit de multe — sunt privite — în direcțiunea afacerilor judiciare — ca lucrări mecanice, față de celelalte lucrări intelectuale ale direcțiunii, lucrări cari cer cunoștințe întemeiate pe studii.

Variile chestiuni de drept civil, penal, comercial constituțional și administrativ, internațional și de executare a convențiunilor internaționale și consulare ce zilnic sunt supuse deslegării Ministerului Justiției, constituiesc lucrările de căpetenie ale direcțiunii.

In acest serviciu se examinează chestiunile de drept cari în interesul unei bune administrațiuni a justiției, cer o îndreptare;

de aci se cer de către autoritățile judecătorești lămuriri asupra nedumeririlor ce încearcă în aplicarea legilor;

de aci pornesc interpretările de legi care se pot pune în vederea autorităților judecătorești pe cale de circulară;

de aci se cer de către celelalte departamente ministeriale păreri autorizate asupra interpretării legiurilor speciale, în legătură cu aplicarea ce li se dă de către autoritățile judecătorești;

de aci se dă directiva și instrucțiunile necesarii în executarea convențiunilor consulare și internaționale privitoare la: procedură civilă, tutele, succesiuni, căsătorii, divorțuri, executarea hotărârilor străine în țară și a celor române în străinătate, extradări, etc;

aci se studiază chestiunile asupra cărora justiției se plâng ministerului că judecătorii le ar fi rezolvit cu călcarea legilor;

Aci se apreciază dacă cesiunile pot fi susceptibile de interpretările date, sau dacă judecătorii în rezolvirea lor au dat dovadă de lipsă de cunoștințe juridice, de neglijență sau de părtinire.

Direcțiunea afacerilor judiciare, dar, este o instanță superioară de administrațiune a justiției.

Lucrările ei sunt de două naturi : birocratică și judecătorească.

Pentru conducerea ei se cer cunoștințe juridice întinse, studii zilnice, gândire limpede, sârguință și o îndelungată practică birocratică.

Funcționarii biourilor trebuiesc să fie familiarizați cu studiul complexelor chestiuni juridice, pentru ca să-și poată da seama de dănele și să le poată desvoltă după indicațiunile ce li se dau.

George D. Nedelcu

(Sfârșitul în No. viitor)

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIUNEA I

Ședința dela 7 Mai 1912

Președinta d-lui I. Vasilescu, judecător de instrucție

D. Florescu cu Paulina M. Vlahuți și alții

SUCCESIUNE. — TRIMITERE ÎN POSESIE. — CARACTERUL ACESTEI MĂSURI, ART. 653 C. CIV.

COMPETINȚĂ. — TRIMITERE ÎN POSESIE (CERERE DE). — TRIBUNAL CU MAI MULTE SECȚII. — DESCHIDEREA SUCCESIUNII.

SUCCESIUNE. — TRIMITERE ÎN POSESIE. — HOTĂRĂRE. — DACĂ ARE AUTORITATE DE LUCRU JUDECAT ÎN PROCESUL PRINCIPAL.

SUCCESIUNE. — TRIMITERE ÎN POSESIE. — ACT DE AUTORITATE. — JURISDICȚIE GRATIOSĂ. — ART. 104 PR. CIVILĂ.

SUCCESIUNE. — TRIMITERE ÎN POSESIE (CERERE DE). — DACĂ POATE FI CONEXATĂ CU ACȚIUNEA PRINCIPALĂ PENTRU ANULAREA TESTAMENTULUI.

1° Trimiterea în posesie este o măsură prin care justiția acordă cuiva permisiunea de a posedă bunurile unei succesiuni. Această măsură e dictată de interesul general de a nu lăsa bunuri fără stăpân și de interesul celor care au vocațiune la succesiune ca și al celor ce ar reclama ceva în contra ei.

2° Instanța competente pentru rezolvarea unei cereri de trimitere în posesie este aceia la care s'a deschis succesiunea. Când un tribunal are mai multe secțiuni și una din secțiuni a fost sezisată de deschiderea succesiunii, atunci cererea de trimitere în posesie care nu e decât o urmare firească a deschiderii succesiunii are nu o cerere

nouă, nu mai trebuie repartizată, ci trebuie adresată tot la secția unde s'a deschis succesiunea.

Dacă s'a adresat și o altă cerere de trimitere în posesie la o altă secțiune, această nouă cerere poate fi trimisă printr'o simplă încheiere a acelei secțiuni, fără citarea părților sau fără alte formalități, la secția unde s'a deschis succesiunea.

3° Hotărârea dată de justiție cu ocazia trimiterei în posesie, chiar când dă loc la discuțiuni contradictorii, nu are autoritate de lucru judecat în procesul principal al succesiunii.

4° Trimiterea în posesie nefiind un adevărat proces în care să se pronunțe o condamnare contra cuiva, nu este o jurisdicțiune contencioasă ci o măsură pe care justiția o ia, chiar când ascultă mai multe părți cu interese contrarii, în virtutea dreptului său de supraveghere a unei succesiuni cu care e sezisată, este o jurisdicțiune specială, este un act de autoritate.

De obicei însă această măsură este socotită că face parte din jurisdicțiunea grațioasă. Astfel a socotit-o și legiuitorul procedurii civile din 1900.

5° O cerere de trimitere în posesie nu poate fi conexată cu o acțiune principală pentru anularea testamentului în baza căruia se cere trimiterea în posesie.

S'au ascultat d-nii avocați Em. Pantazi și I. G. Saita din partea legatarului universal D. Florescu ; d-nii avocați D. Comșa și V. Athanasovici pentru părțile Paulina M. Vlahuți și ceilalți.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat în ședința dela 4 Mai 1912 de către d-nii avocați Comșa și Athanasovici pentru părțile Paulina M. Vlahuți, George Șufu, Sofia Bărbătescu, Ecaterina Dr. Glineanu, Zoe Vlahuți Slătineanu și Elena Șufu Dudescu, prin care cerca, în primul rând, această secțiune să constate că este rău sezisată cu cererea de punere în posesie ce a făcut la secția II a acestui tribunal, (dosarul s. II No. 619 din 1912) și în al doilea rând, să-și de-

cline competența, trimițând ambele cereri de trimitere în posesia la secția II;

Având în vedere, actele din dosar, susținerile și concluziunile părților și ale ministerului public;

Având în vedere că d-nii avocați Comșa și Athanasovici susțin că, întrucât cererea d-lor a fost repartizată la secția II, chiar de ar fi fost rău repartizată, nu putea, fi adusă la secția I decât printr'o declinare de competență, iar nu printr'un simplu jurnal încheiat de tribunal fără citarea părților; că, și de s'ar zice că secția I e bine sesizată prin acel jurnal al secției II, că este neocompetente de a judeca cererile de punere în posesie, pentru că aceste cereri sunt afaceri noi, nu o consecință a punerii sigiliilor și inventarului, și așa cum sunt formulate sunt și contencioase, așa că trebuiesc, fără discuție, repartizate cecea s'a și făcut pentru a d-lor, și cum secția II e cea dântăi sesizată, urmează că acolo trebuie a fi trimeasă și cea dela secția I, că, chiar o cerere de punere în posesie grațioasă trebuie repartizată, așa că, de s'ar socoti astfel cererea dela secția II, tot numai acea secție e competente;

Având în vedere că d-l D. Florescu, prin avocații săi susține, că din chiar textul cererei dela secția II se vede că petiționarii au înțeles să se adreseze secției I, pe care o recunoșteau astfel competente, și că în urmă, pentru a produce dificultăți, au dat-o la repartiție, unde nu s'a observat că e vorba de o afacere pendinte la secția I, că, cererea de punere în posesie este o cerere în principiu de natură grațioasă care nu poate fi rezolvată decât de instanța unde s'a deschis succesiunea, singura competente, căci ea nu este o afacere nouă, ci o cerere relativă a o afaceri pendinte și ca atare nu trebuie repartizată; că, în speță, secția competentă e numai secția I, care nu poate fi silită să se deseziseze de judecarea cererii ce i s'a adresat trimițând-o la o secție neocompetentă, care de altfel s'a și desezisat;

Având în vedere că din dosar se constată următoarele: la 15 Ianuarie 1912, de către D. Florescu și alții s'a cerut primului președinte al Tribunalului Ilfov să se aplice sigiliu pe averea decedatei Maria Casimir, în București, Str. Nicolae Goleșcu No. 9. Acea cerere a fost repartizată la secția I, care în urmă a procedat la punerea peceților, la ridicarea lor, la facerea inventarului, la deschiderea testamen-

telor defunctei, a constatat neexistența de erezi rezervari și a luat și alte măsuri relative la succesiune.

La 5 Martie 1912, Paulina M. Vlahuți, George Șuflu, Sofia Bărbătescu, Ecaterina Glineanu, Zoe Vlahuți-Slătineanu, Ecaterina Brătianu și alții, în calitate de moștenitori ab intestato, au cerut d-lui primpreședinte al tribunalului Ilfov, secția I, cu petiția înregistrată acolo la No. 9.864 din 1912 să fie puși în posesie pe averea decedatei Maria Casimir, cuprinsă în inventarul dresat de magistratul stagiar al acelei secțiuni, arătând că au cerut și anularea testamentelor și de aceea cereau a fi chemat și D. Florescu, pretinsul legatar universal. E de observat că, în corpul petiției se vorbește de președinte. Această cerere a fost repartizată la secția II unde a fost înregistrată la No. 5.243, dar s'a dispus prin rezoluție a fi trimisă la secția I. Una din părți a cerut, la 6 Martie, să se revie asupra rezoluției, fixându-se termen la plata citațiilor, dar nu s'a admis și, în fine, acea secție, în urma arătării secției I că și ea are o cerere de punere în posesie și că ea este cea dântăi sesizată cu deschiderea succesiunii, prin jurnalul No. 2.176 din 1912 s'a desezisat de a rezolvă cererea ce i se repartizase și a dispus trimiterea dosarului la această secțiune;

Având în vedere că, pentru rezolvarea acestui incident, trebuie a stabili ce este o trimitere în posesie;

Având în vedere că trimiterea în posesie este o măsură prin care justiția acordă cuiva permisia de a posedă bunurile unei succesiuni, măsură dictată de interesul social de a nu lăsa bunuri fără stăpân și de interesul celor ce au vocațiune la acea succesiune, ca și el celor ce ar reclama ceva în contra ei; că, pentru apărarea acestor interese s'a prevăzut de legiuitor a se lua măsuri chiar din oficiu, când se deschide o succesiune, de către tribunalul ultimului domiciliu al defunctului; că, din textele codului civil și ale procedurii civile referitoare la succesiuni, rezultă că tribunalul locului unde s'a deschis succesiunea, exercită, când nu sunt moștenitori sezisionari, un fel de administrație asupra patrimoniuului succesoral; aplicând sigiliu, ridicându-le, făcând inventar, păstrând valorile din ea, etc., așteptând să se reclame posesia de cei în drept, iar dacă în anumite termene n'a predat-o nimănui, ia

măsuri pentru o adevărată administrație, declarând-o vacantă și instituindu-i un curator;

Că, trimiterea în posesie nu este decât unul din aceste acte, pe care le face instanța cu ocazia deschiderii succesiunii și o urmare firească a punerii sigiliilor, a inventarierei și a celorlalte măsuri impuse de conservarea bunurilor succesoriale, este actul prin care instanța se desinvestește de rolul său tutelar asupra succesiunii, predând-o celui în drept;

Că, așa fiind, ea nu poate fi acordată decât numai de instanța care ia acele măsuri, care supraveghează și îngrijește de succesiune și deci competente pentru a statua asupra trimiterei în posesiune nu poate fi decât instanța la care s'a deschis succesiunea;

Că, din acest caracter al ei, mai rezultă că cererea de trimitere în posesie nu este o cerere nouă — fie că e socotită ca grațioasă sau contencioasă — ci o cerere relativă la o afacere pendinte, aceea a succesiunii și prin urmare, potrivit art. 11 din legea de organizare judecătorească și art. 11 al. 5 din regulamentul pentru serviciul interior al tribunalelor, nu trebuie repartizată ci adresată secțiunii unde este dosarul principal, adică al succesiunii; că, ea ar fi o cerere nouă numai dacă justiția n'ar fi investită cu deschiderea succesiunii și atunci chiar ea ar investi-o cu această deschidere, fără însă a-și schimba caracterul de consecința naturală a acelei deschideri;

Că, în speță, secția I fiind sezizată dela 14 Ianuarie 1912 cu succesiunea, numai ea este competentă să sta'ueze asupra trimiterei în posesie și numai ei trebuie să-i fie adresate — fără repartizare — toate cererile privitoare la această trimitere în posesie;

Având în vedere că, pentru a aprecia dacă această secție este bine sezizată prin trimiterea ce a făcut secția II, trebuie a vedea care e natura unei trimiteri în posesie;

Având în vedere că, în principiu, trimiterea în posesie este o afacere în care de multe ori părțile nu fac nici o opunere unele față de altele, de aceea e numită afacere de natură grațioasă și rezolvită în camera de consiliu; că, această natură a fost recunoscută și de legiuitorul procedurii civile din 1900 care, în expunerea de motive cu privire la art. 104, unde a re-

glementat procedura camerei de consiliu, zice: «camera de chibzuire e competente chiar și în cazurile neprevăzute anume de lege, când mijlocirea ei este necesară pentru validitatea actelor pe cari le autoriză, precum punerile în posesie..., etc...»;

Având în vedere că, chiar când sunt mai multe părți cari cer fiecare separat punerea în posesie, ea tot nu este un adevărat proces și hotărârea dată nu este lucru judecat în procesul principal pentru succesiune, fiindcă părțile nu reclamă ceva una dela alta, ci toate cer dela justiție să le autorize a intra în posesiunea succesiunii, că această situație nu poate, fi asemănată cu un proces între două părți în care intervine un al treilea, fiindcă și intervenientul fie că 'și susține drepturile sale, fie pe ale altuia din proces, cere ceva tot dela una din părți, iar nu dela justiție, care e chemată numai să constate, să declare, să recunoască dreptul uneia din părți, pe când la o trimitere în posesie toate părțile cer posesia nu dela vreuna din ele, ci dela justiție și aceasta nu declară ca într'un adevărat proces, ci dă ceace nici una din părți nu avea, acordă posesiunea cui prezintă mai multe aparențe că ar fi în drept să moștenească, fără de a pronunța vreo condamnățiune; că, aceea ce face justiția într'o punere în posesie, chiar când sunt părți protivnice, nu este jurisdicțiune contencioasă în adevăratul sens al acestui cuvânt, ci o jurisdicțiune specială în care autoriză ceva, ia o măsură, fără a organiza un proces, este ceace Romanii numeau «imperium mixtum», care cuprindea tocmai trimiterile în posesie (missiones in possessionem, interdicta, etc.) și care se deosebă și de jurisdicțiunea contencioasă propriu zisă și de cea grațioasă, de care însă se apropia mai mult; că, acest caracter al trimiterei în posesie s'a păstrat și în legislațiile moderne;

Că, de oarece legiuitorul dela 1900 a arătat că tot în procedura grațioasă, care are loc în camera de consiliu, intră și punerile în posesie, fără a spune că aceasta ar fi numai când nu este nici o opunere la cerere, nu este nici un motiv să admitem că în legislația noastră trebuie să socotim punerea în posesie, cerută de mai multe părți, ca o afacere contencioasă propriu zisă; că, dacă s'ar admite aceasta ar schimba cu totul caracterul unei trimiteri în posesie, făcând dintr'o măsură care trebuie luată cât mai ut

gent pentru apărarea intereselor arătate, un proces care ar periclita tocmai acele interese prin încetinea lui; că, în orice cas, nu din tăcerea legii e permis a deduce că legislația românească s'ar fi îndepărtat dela caracterul primordial al trimiterei în posesiune; că, nici faptul că în practica judecătorească se rezolvă în sala de ședință asemenea trimiteri în posesie când sunt cerute de mai multe părți, sau se aplică art. 151, nu le dă caracterul de contencioase;

Că, în definitiv, trimiterea în posesie nefiind un proces, în care să se pronunțe o condamnare contra cuiva, nu este jurisdicțiune contencioasă, ci o măsură pe care justiția o ia, chiar când ascultă mai multe părți cu interese contrarii, în virtutea dreptului său de supraveghere al unei succesiuni cu care e sesizată, este propriu zis un act de autoritate, care însă este socotit de obicei ca intrând tot în jurisdicțiunea grațioasă;

Că, în speță, deși Paulina M. Vlahuți și ceilalți, au cerut dela justiție punerea în posesie, cerând a fi chemat și legatarul universal, rezolvarea ei nu este jurisdicțiune contencioasă; că, ar avea acest caracter numai când ar reclama ceva dela d-l D. Florescu și numai atunci s'ar rezolvă ca un adevărat proces;

Că, așa fiind, când din eroare s'a îndreptat sau s'a repartizat o asemenea cerere la altă secție a tribunalului competent, decât aceea unde este deschisă succeiunea, nu este nevoie a se declina competența sa prin aplicarea excepțiilor de litispendență sau conexitate să se atragă toate cererile la secția cea dintâi investită, ci, în asemenea caz, toate cererile trebuiesc trimise la secția competente a le rezolvă, ceea ce se poate face, fie după cererea părților, fie din oficiu, fiind și o chestiune de bună administrație a unui tribunal cu mai multe secțiuni; că, în speță, se putea trimite toate cererile la secția II numai dacă justiția ar fi fost sesizată întâi de cererea de punere în posesie care s'a repartizat la acea secție și care ar fi sesizat astfel justiția și cu deschiderea succesiunii;

Că, dacă s'ar admite o altă interpretare, s'ar crea o sumă de dificultăți în rezolvarea unor asemenea cereri, cari, nu trebuie uitat, sunt de natură urgentă;

Că, de altfel, din chiar corpul cererii se vede că

petiționarii au înțeles să se adreseze la secția I și că numai în urmă au depus-o la repartizare;

Că, din toate acestea rezultă că în speță această secțiune, singura competentă, este bine investită și cu cererea trimisă de la secția II-a și în consecință a se respinge incidentul.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Andrei Rădulescu, respinge incidentul.

Asupra cererii de conexare:

Asupra cererii d-lui avocat Comșa pentru Paulina M. Vlahuți, Ecaterina Glineanu, Zoe Vlahuți-Slătineanu și cei'alți moștenitori de sânge, de a se conexă cererile de punere în posesie cari sunt la acest tribunal cu acțiunea ce au intentat la secțiunea II-a pentru anularea testamentelor, fie trimițându-se acolo și cererile de punere în posesie, fie cerându-se aci și acțiunea de acolo;

Având în vedere actele din dosar susținerile părților și concluziunile ministerului public;

Având în vedere că nu se contestă că e la secția II-a o acțiune pentru anularea testamentelor defunctei Maria Casimir;

Având în vedere că, după art. 110 al. ultim, părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini, ce se află înaintea aceleiași instanțe, sau instanțe diferite de același grad în cari sunt aceleiași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dănsle o strânsă legătură;

Având în vedere că, între acțiunea pentru anularea testamentelor și cererile de trimitere în posesie este oarecare legătură și rezultatul acelei acțiuni poate avea influență asupra punerii în posesie;

Considerând că, după cum s'a arătat la rezolvarea incidentului precedent, punerea în posesie fiind o măsură luată de justiție în interesul general de a nu rămâne bunurile succesiunii fără stăpân, ea și în interesul celor ce pretind ceva din succesiune, ea trebuie rezolvată urgent, justiția acordând posesia aceluia care are aparențele de proprietar, fără a judeca fondul drepturilor;

Că, în schimb, cererea de anularea unui testament fiind o acțiune principală, nu e nici un motiv a fi rezolvată urgent, ci numai după regulile de drept comun;

Că, dacă s'ar admite conexarea lor, s'ar împiedica efectul argentei al celei d'întâi, periclitanându-se ast-

fel interesele, pentru apărarea cărora este instituită;

Că, de altfel, cei cari au cerut anularea testamentelor, aa călea sechestrului judiciar pentru a'și asigură interesele;

Că, așa fiind, o asemenea conexare nu poate fi admisă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Andrei Rădulescu, respinge cererea de conexare.

Semnați: I. Vasilescu, Andrei Rădulescu

Pentru Flota Națională

D-l M. Antonescu, decanul Baroului de Ilfov, a trimis d-lui ministru de război următoarea adresă împreună cu suma de lei 13.032, subscripția avocaților din Capitală și alte orașe pentru flota națională:

Domnule Ministru,

Evenimentele ce se desfășură au făcut să se simtă necesitatea de a se spori puterea noastră militară.

Mijloacele Statului sunt de sigur îndestulătoare pentru realizarea acestui scop.

Cu toate acestea, Țara a ținut să-și manifeste iubirea și admirațiunea sa pentru armată prin diferite contribuțiuni particulare destinate apărării naționale.

Avocații, atât din districtul Ilfov, cât și din alte districte, însuflețiți de aceleași sentimente, au ținut ca pe lângă contribuțiunile date pe alte liste să facă o subscripțiune a lor proprie «pentru flota națională de război». Această subscripțiune producând suma de 13.032 lei, am onoare a vă înainta recipisele Casei de Depuneri No. 84,431 din 1913, pentru suma de lei 5.795 și No. 89,270 din 1913, pentru suma de lei 7.237, adică în total 13.032 lei, împreună cu cinci copii după listele de subscripțiune, rugându-vă să binevoiți a dispune de această sumă conform destinațiunei dată prin subscripțiune.

Bine voiți vă rog d-le Ministru, a primi asigurarea distinsei mele considerațiuni.

Decan, **M. Antonescu.**

Secretar, *Gr. Dumitrescu.*

Adresa de mulțumire a d-lui general Hârjeu, ministru de război către d-l M. Antonescu, decanul Baroului de Ilfov:

MINISTERUL DE RĂZBOI
Cabinetul Ministrului

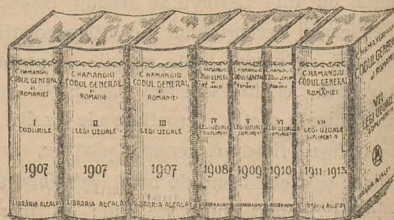
Domnule Decan,

Majestatea Sa Regele, luând cunoștință de patrioticul dar, pe care d-nii avocați din județele Ilfov, R.-Sărat, Mușcel, Brăila și Vlașca, l-au făcut armatei, oferind suma de 13.032 lei pentru flota națională de război, sumă primită în două recipise, pe lângă adresa d-voastre No. 1149 din 20 Mai a. c., a binevoit a mă însărcina să vă exprim, atât d-voastre cât și celorlalți domni avocați, înaltele Sale mulțumiri.

Vă rog dar, d-le Decan, să binevoiți a transmite celor în drept, expresiunea acestor înalte sentimente de mulțumire și a primi încredințarea prea osebită mele considerațiuni.

Ministru de Război
General de divizie
Semnat: **Hârjeu**

BIBLIOGRAFIE

D-l C. Hamangiu, consilier la Curtea de apel din Galați, a scos de sub tipar volumul VII din utila sa lucrare „Codul general al României”. Acest al șaptelea volum, de aproape două mii pagini, cuprinde întreaga legislațiune a anilor 1911, 1912 și 1913 luna Aprilie, și este adnotat cu numeroase trimiteri la textele anterioare și o mulțime de adnotațiuni explicabile. **Prețul 20 lei.**

Comandele se fac pe adresa librăriei editoare **Leon Alcalay, București.**